

“El meu subconscient buscava l'escàndol”

Michael, que actualment té quaranta anys, va començar amb el duo Wham! a tenir èxits a partir del 1982, amb temes com ara “Club Tropicana” i “Last Christmas”. No va tardar gaire a començar la seua carrera en solitari. Després de ser detingut en un lavabo públic de Los Angeles per “conducta immoral” l'estrella del pop va declarar la seua homosexualitat. Michael viu a Los Angeles i Londres.

El seu pare va emigrar des de la zona grega de Xipre. El seu nom civil és Georgios Kyriakos Panayiotou. En algun moment va tenir uns altres plans que no foren convertir-se en una estrella de pop?

—No mai.

—Però al seu pare li hauria agradat que heretara el seu restaurant, oi?

—Ni de bon tros. Desitjava per a mi molt més. Era el típic emigrant de la primera generació que anhela per al fill que no haja de treballar tan dur. Jo havia de ser advocat, metge o alguna cosa semblant. Però va abandonar els seus plans per a mi quan jo tenia si fa no fa dotze anys. Em vaig negar contundentment a anar a una escola privada. Em feia l'efecte que allí no adquiria els fonaments que necessitava per a convertir-me en una estrella de pop. Un bon ull per a un xaval de dotze anys, no penseu?

—Quan va obtenir el primer èxit amb Wham! acabava de fer els dinou anys i ja hi havia xiques cridaneres que l'adoraven. Ja sabia que era gai?

—Si més no, sabia que era bisexual. Poc després de començar amb Wham! vaig tenir experiències heterosexuals i homosexuals. Vaig estar a punt de sortir de l'armari, però, literalment, me'n van dissuadir. No vaig estar convençut que era gai fins que no em vaig enamorar d'un home per primera vegada. Des de llavors, ho he tingut clar. No es tracta de si te'n vas al llit amb una dona o amb un home, sinó de qui t'enamores.

—Li ho va explicar als pares?

—No. Durant molt de temps no els vaig dir res, perquè en els anys vuitanta no

—Per què ha tardat vuit anys a publicar un àlbum amb cançons noves?

—És ben senzill. Tenia un bloqueig creatiu. Després de la mort de ma mare el 1997 vaig patir unes depressions molt fortes. Ni jo m'havia imaginat que em costaria tant de temps superar-ho. Ja abans havia plorat molt de temps la mort d'una persona propera, durant dos anys i mig...

—...la del seu company Anselmo Feleppa, que va morir de sida el 1993.

—Em pensava que allò m'havia creat una cuirassa, però perdre un pare o una mare és una altra cosa.

—Com va superar les depressions i el bloqueig?

—No sé si creuen en la màgia dels llocs, però va ser així: els meus primers àlbums en solitari els vaig escriure a la meua petita casa al nord de Londres. El nou àlbum el vaig començar en un altre lloc i només va funcionar quan vaig tornar a la vella casa. Sabeu per què? Perquè hi puc percebre la presència de ma mare. Abans només hi deixava entrar a la mare. Ella insistia a netejar ma casa almenys una vegada la setmana.

El cantant britànic
George Michael
(Londres, 1963)
ens parla de les seues
tragèdies privades
i dels bloqueigs
creatius, de la seua
batalla per la
independència artística
i del seu darrer àlbum,
'Patience'.

“Intente distingir entre la meua vida privada i la seua existència pública. Com a George Michael, en els darrers anys només he aparegut en els videoclip. I d'altra banda es troba Yog, que és com em coneixen els meus amics”

semblava que hi haguera cap futur per als gais. Aleshores, la sida era com un enorme núvol negre que produïa pànic en cada mare i cada pare. Quan finalment els ho vaig dir, em va semblar que de tota manera ja feia molt de temps que ho sabien. Res no va canviar en la nostra relació.

—Una de les cançons més commovedores del nou àlbum és “My Mother Had a Brother”, on narra la gairebé increïble història del seu oncle, que es va suïcidar precisament perquè era gai i justament el dia que vostè va nàixer. És real?

—Sí, lamentablement la història és vertadera.

—Quan li ho va contar sa mare?

—Quan tenia vora disset anys.

—Bon material per a un terapeuta.

—I tant! Jo tinc terapeuta des del 1991, des que vaig saber que el meu company Anselmo estava malalt. Amb la teràpia entenc la història del meu oncle molt millor. I entenc que la seua mort va

influir en la relació amb ma mare. Físicament, també m'assemble molt a ell, i li dec haver recordat constantment el seu germà.

—No pensa que es podia haver estalviat tot l'escàndol al voltant de la seua detenció en uns lavabos públics a Beverly Hills el 1998 si haguera sortit abans de l'armari?

—Naturalment, és una cosa que he discutit molt en la teràpia. El que és extraordinari des del punt de vista d'avui és que potser només ho vaig fer perquè el meu inconscient planejava un escàndol així. Em va saber greu que la meua sexualitat suposara una barrera entre els mitjans i jo. Però no vaig saber senzillament dir-li a un periodista: “Sóc gai.”

—I per això va proporcionar als periodistes la molt més espectacular història de baixar-se els pantalons justament davant d'un policia?

—Ja sé que sona estrambòtic, però sembla que és el que volia el meu inconscient. I també sembla que sabia que jo sobreviuria a aquella història, des del punt de vista de la meua carrera.

—Ha tornat a fer servir un lavabo públic?

—No. Fins i tot quan en un restaurant públic pregunte pel lavabo tinc por que a algú li done un infart.

—Resulta molt esgotador trobar-se constantment observat per ser una estrella del pop?

—Intente distingir entre la meua vida privada i la seua existència pública separada. Com a George Michael, en els darrers anys només he estat present en els videoclip; per altra banda es troba Yog, que és com em diuen els meus amics. Aquesta separació preserva molt la vida interior. Ho vaig comprovar no fa gaire amb Annie Lennox, quan vam lliurar un premi a Bruce Springsteen. Ella també s'ha creat una personalitat artificial. Sobre l'escenari irradiava confiança en si mateixa, que és com la coneixem. Però entre bastidors, la seua mà tremolosa d'emoció s'agafava a la meua.

—El seu excompany de Wham!, Andrew Ridgeley, fa anys que gaudeix de la seua vida com a persona no pública. No l'envegeu alguna vegada?

—Sempre m'ha fet enveja la manera que té Andrew de gaudir de la vida i no preocupar-se mai. De petit ja era així. Quan em va visitar fa alguns dies se n'anava de vacances a fer surf. A més a més, juga molt al golf.

—Podria vostè passar els dies així?

—En absolut. Se'm considera un gos, perquè publique discos només esporàdicament, però en realitat sóc un maníac del treball. L'any passat, llevat d'una setmana, vaig treballar cada dia. Els cinc anys que he necessitat per a *Patience* han estat una tortura.

—Vostè i Madonna són de les poques estrelles del pop dels anys vuitanta que encara tenen alguna significació. Ara bé, mentre que Madonna renova constantment el seu so i la seua imatge, vostè continua fidel al seu estil fins i tot en el darrer àlbum. Que no li agrada d'arriscar-se?

—En algun moment vaig declarar que no era el que diuen un tio innovador. M'estime més fer cançons amb variacions d'elements del riytin and blues, del jazz i el folk, amb les qual puc commoure el públic. En comptes d'anar experimentant aquí i allà, preferesc anar polint el meu estil propi. En el nou àlbum, gairebé tot ho he escrit, arranjat i produït jo. A més a més, la majoria dels instruments també els tocava jo. El resultat torna a sonar com un altre àlbum típic de George Michael, però aquest era justament el meu objectiu.

—A Alemanya, ha aconseguit situar-se en la primera línia del hit-parade, i no va haver de petonejar-se amb joves artistes com va fer Madonna amb Britney Spears i Christina Aguilera.

—Jo també ho faria amb molt de gust. Ja he parlat per telèfon amb Justin Timberlake, però malauradament no m'ha tornat a trucar. Parlant seriosament, encara que volguera treballar amb un xic amb tant de talent com Timberlake, no podria pair que la gent diguera “aquí tenim un vell que depèn d'un jove talent?”. Al capdavant, abans feia jo de jove talent. No, ni m'ho plantege. Potser em preocupa menys que a Madonna que la meua fama d'estrella pugui dissipar-se.

—Vol dir que als seus quaranta anys actuals no li sap malament envellir?

"Molts nord-americans em veuen com un gai simpatitzant dels terroristes. Actualment, visc la major part del temps a Londres."

—Si hi tinguera problemes em tintaria els cabells i m'afaitaria la barba. M'agrada tenir una mica de gris damunt de mi i em sent perfectament en la meua pell. A més a més, no hem d'oblidar que la majoria de persones en aquest món no tenen dret a aquestes dues coses que per a nosaltres són els problemes més grossos: **engreixar-se i envellir.**

—El seu compromís polític a favor dels desheretats d'aquest món li va inspirar el 2002 a compondre l'èxit "Shoot the Dog". En aquesta cançó critiqueu Tony Blair i George W. Bush. Com va reaccionar el públic nord-americà?

—Molts nord-americans em veuen com un gai simpatitzant dels terroristes. Actualment, visc la major part del temps a Londres. Hi he tornat algunes vegades

durant poc de temps. Fa tres setmanes em van retenir dues hores a l'entrada de l'aeroport; segons sembla, hi havia un problema amb el meu passaport. A tots els altres senzillament els van fer senyals perquè passaren i jo em vaig preguntar: "A qui pensen que vull terroritzar?".

—Entretant s'ha reconciliat amb Sony, companyia que va demandar el 1993 per un suposat contracte abusiu. Va perdre el procés i una bona quantitat de diners. Ara Sony publica el seu àlbum *Patience*. Com és això?

—Hi ha tres motius lògics: en primer lloc, Tommy Mottola, l'anterior cap de Sony, amb qui vaig tenir la majoria de confrontacions, ha deixat la companyia. En segon lloc, ja no queden gairebé discogràfiques grans, aviat n'hi haurà

només dues. Si vols arribar a tot el món, t'has d'entendre amb una d'aquestes empreses. I tercer, i més important, és un contracte sensacionalment bo per mi. Només em lliga per a aquest únic projecte. He de gravar dos duets més i s'extingirà el contracte amb Sony.

—Vol dir això que *Patience* és el vostre darrer treball?

—És el darrer en el format habitual. En el futur, la meua música només es trobarà en la meua web. I voleu saber una cosa? Per primera vegada en la meua carrera em sent absolutament lliure.

Christoph Dallach

Anke Dürr

© *Der Spiegel* – EL TEMPS

Traducció: Àngels Giménez